

ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ¹
ΠΕΡ' ΑΠ' ΤΟ ΚΑΚΟ

Πῶς λαχταρῶ καὶ θέλω τὸ καλὸ!
Μὰ μέσα στὴ ψυχὴ πόση μαυρίλα!
Κι ἂν μετανιώνω κι ἂν παρακαλῶ
— τοῦ κάκου! — τοὺς καλοὺς θεοὺς, ἢ σκύλα
ἢ ἀποθυμιὰ στὰ στήθια μου ἀλυχτᾶ.
Καὶ τὸ κορμί μου πάλι ἡ ἀνατριχίλα
τῆς ἡδονῆς χαϊδεύει, καὶ σφιχτιὰ
σφίγγω τὴν ἁμαρτία στὴν ἀγκαλιά μου.
Ξανὰ καὶ τὸ μετάνιωμα φριχτὰ
μὲ τυραγνᾶ. Καὶ πνίγει τὴ λαλιά μου
ἡ στρίγλα ἢ Ἔγνια. Καίνε τὰ πικρὰ
καὶ τὰ φρυμμένα χεῖλια τὰ φιλιὰ μου.
Ὅμως τὸ Κρῖμα, νά! κάθε φορὰ
ποὺ ξομολογηθῶ μοῦ ξαλαφρώνει
τὴν καρδιά μου. Κι' ἄλί μου! ἡ συμφορὰ
βαθύρριζ' εἶναι κι ὅλο θὰ φυτρώνει
ὅσο τὰ δυὸ δὲ σμίγουν — τὸ καλὸ
μὲ τὸ κακό. Μ' ἂν οἱ καιροὶ κ' οἱ χρόνοι
σὲ ἡμερωμένον κόσμον, ἀπαλὸ
τὸ φῶς τῆς γνώσης ρίξουν, θ' ἄρθ' ἡ μέρα
ποὺ μ' ἐλευθερωμένο τὸ μυαλὸ
κι ἀπ' τὸ κακὸ κι ἀπ' τὸ καλὸ πιὸ πέρα
κι ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσει θὰ μπορεῖ.
Τότε ἀλαφρός, σὰν τὸ βουνίσιο ἀγέρα,
γιὰ νὰ χαρεῖ δὲ θὰ ζητᾶ νὰ βρεῖ
τοῦ λυτρωμοῦ τὸ δρόμο ἀπ' τὴν ὀδύνη,
τοῦ κόσμου ἢ ὁμορφιά χαρὰ ἱερὴ
μέσ' ἀπ' τὰ ἔργα τῆς τέχνης θὰ τοῦ δίνει.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ

¹ Ἀπὸ τὸ βιβλίον ποὺ τυπώνεται.